

Sag C-134/23**Sammendrag af anmodning om præjudiciel afgørelse i henhold til artikel 98, stk. 1, i Domstolens procesreglement****Dato for indlevering:**

7. marts 2023

Forelæggende ret:

Symvulio tis Epikratias (øverste domstol i forvaltningsretlige sager, Grækenland)

Afgørelse af:

3. februar 2023

Sagsøgere:Somateio »Elliniko Symvoulío gia tous Prosfyges«
(sammenslutningen »Hellensk Flygtningehjælp«)Astiki Mi Kerdoskopiki Etaireia »Ypostirixi Prosfygon sto Aigaio«
(selskabet uden gevinst for øje »Støtte til flygtninge i Det Ægæiske Hav«)**Sagsøgte:**

Ipurgos Exoterikon (udenrigsministeren)

Ipurgos Metanastefsis kai Asylou (immigrations- og asylministeren)

Hovedsagens genstand

Sag med påstand om annullation af et tværministerielt dekret, der opstiller en national liste over sikre tredjelande, herunder Tyrkiet som sikkert tredjeland for ansøgere om international beskyttelse, der stammer fra Syrien, Afghanistan, Pakistan, Bangladesh og Somalia.

Genstand og retsgrundlag for anmodningen om præjudiciel afgørelse

Anmodningen om præjudiciel afgørelse i henhold til artikel 267 TEUF vedrører fortolkningen af artikel 38 i direktiv 2013/32.

Præjudicielle spørgsmål

Skal artikel 38 i direktiv 2013/32/EU, sammenholdt med artikel 18 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, fortolkes således, at

(1) den er til hinder for en national lovgivning (retsakt), hvorefter et tredjeland generelt udpeges som sikkert for visse kategorier af ansøgere om international beskyttelse, når det pågældende tredjeland ganske vist har påtaget sig den retlige forpligtelse til at acceptere tilbagetagelse til sit område af disse kategorier af ansøgere om international beskyttelse, men de facto i længere tid (i den konkrete situation i over 20 måneder) ikke har accepteret tilbagetagelse af disse kategorier af ansøgere om international beskyttelse, uden at muligheden for en ændring af denne praksis i nær fremtid er blevet vurderet,

eller således, at

(2) tilbagetagelse til tredjelandet ikke er en kumulativ betingelse for at vedtage en national foranstaltning (retsakt), som udpeger et tredjeland generelt som sikkert for visse kategorier af ansøgere om international beskyttelse, men er en kumulativ betingelse for at vedtage en individuel afgørelse om afvisning af en specifik ansøgning om international beskyttelse under henvisning til den grund, som vedrører det »sikre tredjeland«,

eller således, at

(3) tilbagetagelse til det »sikre tredjeland« er et spørgsmål, som først skal undersøges på tidspunktet for afgørelsens fuldbyrdelse, såfremt ansøgningen om international beskyttelse er blevet afvist under henvisning til den grund, som vedrører det »sikre tredjeland«?

Anførte internationale forskrifter

Konventionen om flygtninges retsstilling, undertegnet i Genève den 28. juli 1951 (*United Nations Treaty Series*, bind 189, s. 150, nr. 2545 (1954)), der trådte i kraft den 22. april 1954, som suppleret ved protokollen om flygtninges retsstilling, der blev indgået i New York den 31. januar 1967, og som trådte i kraft den 4. oktober 1967: artikel 1 og 33.

Den europæiske konvention til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder, undertegnet i Rom den 4. november 1950: artikel 3.

Konventionen mod tortur og anden grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, undertegnet i New York den 10. december 1984, der trådte i kraft den 26. juni 1987: artikel 3.

Den internationale konvention om borgerlige og politiske rettigheder, der blev vedtaget af FN's Generalforsamling den 16. december 1966 og trådte i kraft den 23. marts 1976: artikel 7.

Anførte EU-retlige forskrifter og anført praksis fra Domstolen

Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/95/EU af 13. december 2011 om fastsættelse af standarder for anerkendelse af tredjelandstatsborgere eller statsløse som personer med international beskyttelse, for en ensartet status for flygtninge eller for personer, der er berettiget til subsidær beskyttelse, og for indholdet af en sådan beskyttelse (EUT 2011, L 337, s. 9): navnlig artikel 4 og 21.

Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/32/EU af 26. juni 2013 om fælles procedurer for tildeling og fratagelse af international beskyttelse (omarbejdning) (EUT 2013, L 180, s. 60, og berigtigelse i EUT 2020, L 423, s. 68): 18., 34., 44., 46.-48. og 50. betragtning, artikel 31, stk. 2, artikel 33, artikel 35, artikel 38 og artikel 39.

Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder (herefter »chartret«): artikel 18 og artikel 19, stk. 2.

Domstolens dom af 19. marts 2020, *Bevándorlási és Menekültügyi Hivatal (Tompá)* (C-564/18, EU:C:2020:218), af 14. maj 2019, *M og X (Tilbagekaldelse af flygtningestatus)* (C-391/16, C-77/17 og C-78/17, EU:C:2019:403), af 13. september 2018, *Ahmed* (C-369/17, EU:C:2018:713), af 26. februar 2015, *Shepherd* (C-472/13, EU:C:2015:117), af 7. november 2013, *X m.fl.* (C-199/12–C-201/12, EU:C:2013:720), og af 21. december 2011, *NS* (C-411/10 og C-493/10, EU:C:2011:865).

Anførte nationale forskrifter

Nomos 4375/2016 (lov nr. 4375/2016, Organisering og funktion af Asylservicen, af Klagenævnet og af Modtagelses- og identifikations servicen, oprettelse af Generalsekretariatet for modtagelse, tilpasning af den græske lovgivning til bestemmelserne i direktiv [2013/32/EU], bestemmelser om beskæftigelse af personer med international beskyttelse og andre bestemmelser (FEK A' 51/3.4.2016 og berigtigelse i A' 57/6.4.2016)).

Nomos 4636/2019 (lov nr. 4636/2019 om international beskyttelse og andre bestemmelser (FEK A' 169/1.11.2019), som ændret ved lov nr. 4686/2020, Forbedring af immigrationslovgivningen, ændring af bestemmelserne i lov nr. 4636/2019 (A' 169), nr. 4375/2016 (A' 51), nr. 4251/2014 (A' 80) og andre

bestemmelser (FEK A' 96/12.5.2020) (artikel 16 og 61)): artikel 2-38, 83-86 og 92, stk. 1.

Kort fremstilling af de faktiske omstændigheder og retsforhandlingerne i hovedsagen

- 1 Den 3. juni 2021, i overensstemmelse med artikel 86 i lov nr. 4636/2019, navnlig artiklens stk. 2 og 3, og efter Asylservicens formands henstilling af 14. maj 2021 vedtog udenrigsviceministeren og immigrations- og asylministeren tværministerielt dekret nr. 42799, som har overskriften »Fastlæggelse af tredjelande, som udpeges som sikre, og opstilling af en national liste som defineret i artikel 86 i lov nr. 4636/2019 (A' 169)« (FEK B' 2425/7.6.2021), hvorved der blev truffet beslutning om »opstillingen af en national liste over sikre tredjelande, herunder Tyrkiet, i henhold til bestemmelserne i artikel 86 i lov nr. 4636/2019«, som sikkert tredjeland for ansøgere om international beskyttelse, der stammer fra Syrien, Afghanistan, Pakistan, Bangladesh og Somalia.
- 2 Den 7. oktober 2021 anlagde sagsøgerne, dvs. Somateio »Elliniko Symvoulío gia tous Prosfuges« (sammenslutningen »Hellensk Flygtningehjælp«) og Astiki Mi Kerdoskopiki Etaireia »Ypostirixi Prosfygon sto Aigaió« (selskabet uden gevinst for øje »Støtte til flygtninge i Det Ægæiske Hav«), sag med påstand om annullation af det ovennævnte tværministerielle dekret.
- 3 På baggrund af en ny henstilling fra Asylservicens formand af 7. december 2021 og som et led i revisionen og ajourføringen af data til grund for det anfægtede tværministerielle dekret vedtog de samme ministre den 15. december 2021, med hjemmel i samme bestemmelser i lov nr. 4636/2019, tværministerielt dekret nr. 458568, som har overskriften »Ændring af tværministerielt dekret nr. 42799/3.6.2021 fra udenrigsministeren og immigrations- og asylministeren »Fastlæggelse af tredjelande, som udpeges som sikre, og opstilling af en national liste som defineret i artikel 86 i lov nr. 4636/2019 (A' 169)«« (FEK B' 5949/16.12.2021), hvori bl.a. Tyrkiet atter blev udpeget som et sikkert tredjeland for de ovennævnte kategorier af ansøgere om international beskyttelse, dvs. ansøgere, der stammer fra Syrien, Afghanistan, Pakistan, Bangladesh og Somalia.
- 4 Som følge af vedtagelsen af dette dekret afgav sagsøgerne den 3. marts 2022 et »indlæg med anmodning om fortsættelse af sagen« med henblik på at opnå dels annullation af tværministerielt dekret nr. 458568 af 15. december 2021 hvad angår den del, hvori Tyrkiet atter udpeges som et sikkert tredjeland for de ovennævnte ansøgere om international beskyttelse, dels fortsættelsen af proceduren vedrørende det oprindeligt anfægtede tværministerielle dekret og annullationen af denne retsakt.
- 5 Den forelæggende ret, dvs. Symvulío tis Epikratias (øverste domstol i forvaltningsretlige sager, Grækenland), som skal træffe afgørelse i den foreliggende tvist, har i plenum fastslået, at kun påstanden om annullation af det

tværministerielle dekret af 15. december 2021 (herefter »det anfægtede dekret«) kan antages til realitetsbehandling.

De væsentligste argumenter, der anføres af hovedsagens parter

- 6 Sagsøgerne har nedlagt påstand om annulation med den begrundelse, at den anfægtede udpegning af Tyrkiet som et sikkert tredjeland for de fem nævnte kategorier af ansøgere om international beskyttelse er i strid med artikel 86 (navnlig stk. 5) i lov nr. 4636/2019 og artikel 38 (navnlig stk. 4) i direktiv 2013/32 – sammenholdt med 44. betragtning hertil – fordi for det første muligheden for tilbagetagelse af de nævnte udenlandske statsborgere til dette tredjeland ikke er sikret »ved internationale aftaler«, og for det andet, således som det fremgår af de påberåbte bevismidler, der i lyset af den af Tyrkiet i denne henseende fulgte praksis ingen rimelig udsigt er til, at disse ansøgere om international beskyttelse tilbagetages af det pågældende land. I denne forbindelse har sagsøgerne nævnt Asylservicens sidste henstilling af 7. december 2021, som følge af hvilken det anfægtede dekret blev vedtaget, i hvilket det konstateres, at »tilbagesendelser fra Grækenland til Tyrkiet fra marts 2020 til dags dato har været sat i bero«.

Kort fremstilling af begrundelsen for forelæggelsen

- 7 Den forelæggende ret har først og fremmest påpeget, at et land i medfør af artikel 35 i direktiv 2013/32 (sammenholdt med artikel 85 i lov nr. 4636/2019) kan betragtes som første asylland for en bestemt ansøger om international beskyttelse bl.a. på den betingelse, at det pågældende land vil tilbagetage ansøgeren, mens samme direktivs artikel 38, som vedrører begrebet »sikkert tredjeland«, fastsætter i stk. 4 (sammenholdt med artikel 86, stk. 4, i lov nr. 4636/2019), at »[h]vis tredjelandet ikke giver ansøgeren ret til at rejse ind på dets område, sikrer medlemsstaterne, at der gives adgang til en procedure i overensstemmelse med de grundlæggende principper og garantier i kapitel II [i direktiv 2013/32]«, dvs. i det konkrete tilfælde behandlingen af en ansøgning om international beskyttelse, som tidligere er blevet afvist i henhold til bestemmelserne vedrørende det sikre tredjeland.
- 8 Med udgangspunkt i disse bestemmelser har den forelæggende ret konkluderet, at til forskel fra direktivets artikel 35, ifølge hvilken anvendelsen af begrebet »første asylland« er betinget af muligheden for, at det pågældende land vil tilbagetage den udlænding, som ansøger om international beskyttelse, fastsætter artikel 38, stk. 4, efter sin ordlyd ikke, at den omstændighed, at udlændingen kan rejse ind i eller tilbagetages af tredjelandet, er en betingelse for anvendelsen af begrebet »sikkert tredjeland«.
- 9 Den forelæggende ret har erindret om, at ifølge Domstolens faste praksis skal der ved fortolkningen af en EU-retlig bestemmelse ikke blot tages hensyn til dennes ordlyd, men også til den sammenhæng, hvori den indgår, og til de mål, der forfølges med den ordning, som den udgør en del af (jf. bl.a. dom af 26.2.2019,

Rimšēvičs og ECB mod Letland, C-202/18 og C-238/18, EU:C:2019:139, præmis 45).

- 10 Med henvisning til dom af 29. juli 2019, Torubarov (C-556/17, EU:C:2019:626, præmis 53), finder den forelæggende ret, at bestemmelserne i direktiv 2013/32 vedrørende afviste ansøgninger om international beskyttelse skal fortolkes således, også i lyset af chartrets artikel 18, at de fremmer det med dette direktiv forfulgte formål om at sikre, at ansøgninger om international beskyttelse behandles så hurtigt som muligt. Dette formål er udtrykt i 18. betragtning til direktivet, ifølge hvilken »[b]åde medlemsstaterne og ansøgerne om international beskyttelse har interesse i, at der træffes hurtig afgørelse om ansøgninger om international beskyttelse«, og afspejler sig i et betydeligt antal bestemmelser i direktivet, ifølge hvilke de kompetente nationale myndigheders foranstaltninger vedrørende behandling af ansøgninger om international beskyttelse skal træffes, således at proceduren bliver »så kort som muligt« (jf. også artikel 31, stk. 2, i direktiv 2013/32).
- 11 Ud fra dette synspunkt skal artikel 38 i direktiv 2013/32 (og følgelig artikel 86 i lov nr. 4636/2019) ifølge flertallet i den forelæggende ret fortolkes således, at det ikke er muligt at udpege et tredjeland som sikkert, hvis det ikke står klart, at ansøgeren om international beskyttelse kan rejse ind i eller tilbagesendes af det pågældende tredjeland, fordi tidsrummene for behandlingen af ansøgningen om international beskyttelse og ansøgerens situation med usikkerhed hvad angår dennes opholdsstatus i det land, hvor denne har indgivet ansøgningen, ellers ville forlænges, uden at risikoen for, at ansøgeren tilbagesendes til et land, hvor denne kan blive udsat for forfølgelse, og muligheden for at forringe de internationale forbindelser mellem stater i øvrigt ville udelukkes. Den forelæggende ret har tilføjet, at den holdning, ifølge hvilken muligheden for, at en udlænding, som ansøger om beskyttelse, kan rejse ind i eller tilbagesendes af et tredjeland, er en betingelse for at udpege det pågældende tredjeland som sikkert, er blevet afspejlet i Europarådets ikke bindende lovgivning, fastholdt i en del af den internationale retslitteratur og tiltrådt af retter i andre EU-medlemsstater.
- 12 Ifølge flertallet i den forelæggende ret indebærer konstateringen af, at betingelsen er opfyldt om, at udlændingen kan rejse ind i eller tilbagesendes af det sikre tredjeland, endvidere en gennemgang både af den retlige situation i det pågældende land – dvs. hvorvidt tredjelandet har påtaget sig en retlig forpligtelse i denne retning – og af, at det pågældende land reelt opfylder sine forpligtelser på området. En medlemsstat, der opstiller en national liste over generelt sikre tredjelande, ved udøvelsen af det relevante skøn ifølge artikel 38, stk. 2, i direktiv 2013/32, kan følgelig ikke, af hensyn til en hurtig behandling af de omhandlede ansøgninger om international beskyttelse, ved en retsakt udpege et tredjeland som sikkert, medmindre medlemsstaten har fastlagt, at den ovennævnte betingelse – dvs. muligheden for indrejse i eller tilbagesendelse til det pågældende land – er opfyldt for så vidt angår begge ovennævnte aspekter [det »retlige« og det »praktiske«].

- 13 To medlemmer af dommerkollegiet i den forelæggende ret er imidlertid uenige i denne holdning og mener, at vedtagelsen af en retsakt, der udpeger et tredjeland som sikkert for visse kategorier af asylansøgere (i henhold til artikel 38, stk. 2, i direktiv 2013/32 og artikel 86, stk. 2 og 3, i lov nr. 4636/2019) simpelthen er udtryk for en generel vurdering af, at det pågældende land opfylder kriterierne i artikel 38, stk. 1, i direktiv 2013/32 (artikel 86, stk. 1, i lov nr. 4636/2019). Spørgsmålet om, hvorvidt et tredjeland giver en ansøger ret til at rejse ind på dets område, vedrører derimod ikke landets sikkerhed generelt, men den reelle mulighed for indrejse (i det konkrete tilfælde), og er således udelukkende knyttet til, at ansøgningen skal afvises [på grundlag af direktivets artikel 33, stk. 2, litra c)] eller realitetsbehandles (i henhold til direktivets artikel 38, stk. 4) (jf. dom af 14.5.2020, FMS m.fl., C-924/19 PPU og C-925/19 PPU, EU:C:2020:367, præmis 153), dvs. en omstændighed, som i princippet først kan undersøges på tidspunktet for afgørelsens fuldbyrdelse (jf. generaladvokat Pikamäes forslag til afgørelse FMS m.fl., C-924/19 PPU og C-925/19 PPU, EU:C:2020:294, navnlig punkt 111, 114 og 127). Hvis det viser sig, således som i den konkrete situation, at et land, som en retsakt har udpeget som et sikkert tredjeland for visse kategorier af asylansøgere, nægter at modtage asylansøgere i en given periode, er denne retsakt ikke ugyldig (retsakten ville dog være ugyldig, hvis betingelserne i artikel 38, stk. 1, i direktiv 2013/32 ikke var opfyldt). For at sikre den effektive virkning af bestemmelserne i direktiv 2013/32 (hvis formål er at sikre en effektiv, nem og hurtig adgang til procedurer for tildeling af international beskyttelse), fortolket i lyset af chartrets artikel 18 og 47, skal det imidlertid antages, at asylansøgningen ikke kan afvises på grundlag af begrebet »sikkert tredjeland«, men skal realitetsbehandles i overensstemmelse med artikel 38, stk. 4, i direktiv 2013/32 (artikel 86, stk. 5, i lov nr. 4636/2019), såfremt det på tidspunktet for indgivelse af asylansøgningen allerede er kendt, at det pågældende tredjeland ikke giver ansøgeren ret til at rejse ind på dets område.
- 14 Eftersom spørgsmålet om, hvorvidt udlændingen kan rejse ind i eller tilbagetages af det sikre tredjeland, skal efterprøves på tidspunktet for fuldbyrdelsen af den afgørelse, hvorved den kompetente nationale myndighed afviser ansøgningen om international beskyttelse under henvisning til den grund, som vedrører det sikre tredjeland, kan dette spørgsmål endvidere ifølge to andre medlemmer af dommerkollegiet i den forelæggende ret ikke udgøre grundlag for lovligheden af den retsakt, hvori et land anses for generelt at være et sikkert tredjeland, eller af den individuelle afgørelse om afvisning af den samme ansøgning.
- 15 Den forelæggende ret har tilføjet, at den første artikel i lov nr. 2926/2001 (FEK A' 139/27.6.2001) ratificerede aftalen af 20. januar 2000 mellem Den Helleniske Republik og Republikken Tyrkiet om samarbejde mellem Den Helleniske Republiks ministerium for den offentlige orden og Republikken Tyrkiets indenrigsministerium om bekæmpelse af kriminalitet, især terrorisme, organiseret kriminalitet, ulovlig narkotikahandel og ulovlig indvandring, hvis artikel 8 er affattet således: »De kontraherende parter samarbejder om bekæmpelse af ulovlig indvandring. Indtil en tilbagetagelsesaftale indgås, giver de kontraherende parter ret til genindrejse til personer, dvs. deres egne statsborgere og

tredjelandstatsborgere, som ulovligt har krydset eller er ved at krydse grænsen til den ene parts område fra den anden parts område. I dette øjemed definerer de kontraherende parter sammen, hurtigst muligt og ved hjælp af et specifikt dokument, principperne og de nødvendige procedurer vedrørende tilbagetagelse af de berørte personer.« For at gennemføre ovennævnte artikel 8 blev udarbejdet protokollen vedrørende gennemførelse af 8. november 2001, som blev ratificeret ved den første artikel i lov nr. 3030/2002 (FEK A' 163/15.7.2002).

- 16 Endvidere blev der den 16. december 2013 indgået aftalen mellem Den Europæiske Union og Republikken Tyrkiet om tilbagetagelse af personer, der er bosiddende uden tilladelse, som blev ratificeret på Unionens vegne ved Det Europæiske Råds afgørelse af 14. april 2014 (EUT 2014, L 134, s. 3). Aftalens artikel 4, som har overskriften »Tilbagetagelse af tredjelandstatsborgere og statsløse personer«, fastsætter følgende: »1. Tyrkiet tilbagetager på anmodning af en medlemsstat og uden andre formaliteter end de i denne aftale fastsatte alle tredjelandstatsborgere eller statsløse personer, som ikke (længere) opfylder de gældende betingelser for indrejse, ophold eller bopæl på den anmodende medlemsstats område, forudsat at det i overensstemmelse med artikel 10 [om dokumentation angående tredjelandstatsborgere og statsløse personer] bevises, at de pågældende personer: [...] c) ulovligt og direkte indrejste på medlemsstaternes område efter at have opholdt sig eller have været i transit på Tyrkiets område [...]«.
- 17 Den 15. oktober 2015 blev der efterfølgende mellem Tyrkiet og Unionen opnået enighed om en fælles handlingsplan, som havde til formål at styrke deres samarbejde med henblik på at yde støtte til de syriske statsborgere, der havde opnået midlertidig international beskyttelse, og at sikre migrationshåndtering for at imødegå den krise, der var opstået som følge af situationen i Syrien. Den 29. november 2015 afholdt stats- og regeringscheferne for Unionens medlemsstater et møde med deres tyrkiske modpart. Efter dette møde besluttede de at iværksætte den fælles handlingsplan og navnlig at styrke deres aktive samarbejde vedrørende de immigranter, der ikke havde behov for international beskyttelse, idet disse personer skulle forhindres i at indrejse i Tyrkiet og Unionen ved at sikre anvendelsen af vedtagne bilaterale tilbagetagelsesbestemmelser og ved hurtigt at tilbagesende de immigranter, der ikke havde behov for international beskyttelse, til deres hjemland. Efterfølgende, den 18. marts 2016, blev der på Det Europæiske Råds internetside i form af pressemeddelelse nr. 144/16 offentliggjort en erklæring, der havde til formål at give en redegørelse for resultaterne af »det tredje møde siden november 2015, der var afsat til uddybning af forbindelserne mellem Tyrkiet og EU samt tackling af migrationskrisen« mellem medlemmerne af Det Europæiske Råd og deres tyrkiske modpart.
- 18 Efter den forelæggende rets opfattelse fremgår det af de ovennævnte internationale tekster, at den omhandlede retsakts ophavsmænd med føje fandt, at Tyrkiet har påtaget sig den retlige forpligtelse til på visse betingelser at tilbagetage udlændinge, som ansøger om international beskyttelse, fra Grækenland.

Betingelsen i artikel 38, stk. 4, i direktiv 2013/32 (og følgelig artikel 86, stk. 5, i lov nr. 4636/2019) er derfor opfyldt hvad angår det første aspekt (det »retlige«).

- 19 Med hensyn til det andet aspekt vedrørende Tyrkiets reelle opfyldelse af sine retlige forpligtelser på området, er denne betingelse derimod ikke opfyldt, fordi det ikke fremgår, at Tyrkiet tilbagetager personer, der ansøger om international beskyttelse, hvis ansøgning er blevet afvist under henvisning til den grund, som vedrører et »sikkert tredjeland«, og det skal derimod konstateres, som udtrykkeligt anført i notatet af 3. december 2021 fra Asylservicens afdeling »Procedurer og uddannelse«, som ledsagede henstillingen af 7. december 2021 fra formanden for den nævnte service, som følge af hvilken det anfægtede dekret blev vedtaget, at »tilbagesendelser fra Grækenland til Tyrkiet fra marts 2020 til dags dato [dvs. i en periode på over 20 måneder] har været sat i bero«, uden nogen sondring afhængigt af retsgrundlaget (de ovennævnte internationale aftaler eller den ovennævnte fælles erklæring fra EU og Tyrkiet) for afgørelserne om tilbagesendelse.
- 20 De sagsøgte argument om, at det anfægtede dekret ikke er behæftet med fejl i denne henseende, bl.a. fordi den anfægtede manglende anvendelse [af den fælles erklæring af 18.3.2016] er foreløbig »og mere eller mindre begrundet [i omstændighederne]« i den forstand, at »Tyrkiet foreløbigt ikke har tilbagetaget ansøgere i den sidste periode som følge af covid-pandemien (en global og unægtelig omstændighed)«, kan ifølge den forelæggende ret endvidere ikke tiltrædes, fordi dette argument ikke er støttet på beviser i sagsakterne. Desuden fremgår det ikke, at den kompetente myndighed har vurderet muligheden for, at Tyrkiet ændrer sin indstilling på dette område i nær fremtid.
- 21 På denne baggrund skal sagen ifølge den fortolkning af artikel 38 i direktiv 2013/32 og artikel 86 i lov nr. 4636/2019, som er anlagt af flertallet i den forelæggende ret, tages til følge, og det anfægtede dekret skal annulleres hvad angår den del, hvori Tyrkiet anses for at være et sikkert tredjeland for ansøgere om international beskyttelse, der stammer fra Syrien, Afghanistan, Pakistan, Bangladesh eller Somalia. Ifølge mindretallet i den forelæggende ret udgør derimod konstateringen af, at der reelt er blevet givet accept til tilbagetagelse af ansøgere om international beskyttelse, ikke noget grundlag for lovligheden af den retsakt, hvori et tredjeland udpeges generelt som sikkert, idet denne konstatering imidlertid er relevant i de efterfølgende faser af den administrative procedure.
- 22 Den forelæggende ret har præciseret, at Domstolen allerede har efterprøvet et præjudicielt spørgsmål vedrørende fortolkningen af bl.a. artikel 38 i direktiv 2013/32. Nærmere bestemt forelagde en ungarsk ret i de forenede sager C-924/19 PPU og C-925/19 PPU, FMS m.fl. (EU:C:2020:367) – inden for rammerne af en klage over individuelle afgørelser truffet af den nationale administrative myndighed – et præjudicielt spørgsmål, hvormed Domstolen blev anmodet om at afklare, om det følger af artikel 33, stk. 1 og 2, litra b) og c), samt artikel 35 og 38 i direktiv 2013/32, i lyset af chartrets artikel 18, at en tredjestats tilbagetagelse af en asylansøger er en kumulativ betingelse for anvendelsen af en afvisningsgrund, dvs. for at kunne træffe en afgørelse baseret på en sådan grund, eller om det er

tilstrækkeligt at godtgøre, at denne betingelse var opfyldt på tidspunktet for afgørelsens fuldbyrdelse. Domstolen fandt dog, at dette spørgsmål ikke kunne antages til realitetsbehandling, fordi den nationale ret ikke redegjorde for, hvorfor den var af den opfattelse, at den ikke kunne træffe afgørelse i de sager, der verserede for den, uden at have opnået en besvarelse af dette spørgsmål (dom af 14.5.2020, FMS m.fl., C-924/19 PPU og C-925/19 PPU, EU:C:2020:367, præmis 172-174). Den forelæggende ret har dog påpeget, at generaladvokat Pikamäe i denne henseende anførte følgende i sit forslag til afgørelse: »Selv om det er en af de kumulative betingelser for at træffe en afgørelse baseret på afvisningsgrunden vedrørende det »første asylland«, som er omhandlet i artikel 33, stk. 2, litra b), i direktiv 2013/32, at det kan bekræftes, at en tilbagetagelse vil finde sted, skal det endvidere først undersøges, om det »sikre tredjeland« vil lade den pågældende indrejse eller tage denne tilbage, på fuldbyrdelsestidspunktet, når der er tale om en afgørelse baseret på den enslydende grund, som er omhandlet i direktivets artikel 33, stk. 2, litra c)« (generaladvokat Pikamäes forslag til afgørelse FMS m.fl., C-924/19 PPU og C-925/19 PPU, EU:C:2020:294, punkt 127).

- 23 I lyset af det ovenstående har den forelæggende ret konkluderet, at der hersker rimelig tvivl om betydningen af direktivets artikel 38, og at den derfor finder det nødvendigt at udsætte den endelige afgørelse om påstanden om annullation af den del af det anfægtede dekret, hvori Tyrkiet anses for at være et sikkert tredjeland for visse kategorier af udlændinge, og forelægge de respektive præjudicielle spørgsmål for Domstolen.
- 24 Afslutningsvis har den forelæggende ret anmodet om, at denne præjudicielle forelæggelse undergives den fremskyndede procedure i henhold til artikel 105 i Domstolens procesreglement, eftersom de rejste spørgsmål vedrørende fortolkning af EU-retten, henset til den lovmæssige karakter af det anfægtede dekret, bl.a. angår et stort antal af sager af hastende karakter, som er omfattet af de EU-retlige bestemmelser vedrørende et område med frihed, sikkerhed og retfærdighed, og navnlig politikkerne for grænsekontrol, asyl og indvandring (tredje del, afsnit V, kapitel 2, i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde).